

VEU CATALANA

LLIBERTAT * JUSTICIA SOCIAL * FEDERACIO EUROPEA

Any V

Mèxic, D. F., 15 de Març del 1962

Núm. 45

LA POLITICA SOCIAL

del

El nacionalisme català és un moviment irredentista. La seva fita és la independència política de Catalunya; objectiu que pot ésser plenament aconseguit, essent aquesta una característica que el diferencia d'un moviment específicament polític, d'objectius que necessàriament es donen en funció dels estats socials que la circumstància històrica va produint.

El seu caràcter irredentista el constitueix en un fet polític popular, que comprèn tots els moviments polítics. D'aquí la indispensable diferenciació política dins del camp nacionalista, o en altres termes, l'exigència que la reivindicació nacional sigui defensada per tots i cadascun dels moviments polítics catalans.

Basta el que queda dit, per comprendre que el Front Nacional de Catalunya no pretén abassegar la defensa de la llibertat de la Pàtria, ni limitar la seva significació a un moviment patriòtic al marge de la lluita política. La llibertat de la Pàtria és la condició indispensable, però sols la condició, de les possibilitats del poble català i els seus homes.

El Front Nacional de Catalunya ha formulat una política en les seves línies fonamentals, que es pot resumir en una afirmació: la personalitat humana i les seves relacions, crea i sosté la societat. Qualsevol projecció del nostre pensament està inspirat en ella.

D'antuï hem de remarcar que una política basada en la personalitat humana i les seves relacions, està inscrita en la crisi del liberalisme i aspira a la seva superació.

Les idees donen fruits mentre determinen una dinàmica, mentre es mantenen com una promesa en tot l'àmbit social; mentre, en fi, la seva vigència reflexa l'interès que susciten entre els homes.

Pot arribar que la idea sembla haver esgotat la seva força; perquè la realitat demana ésser altrament interpreta-

Segueix a la p. 2

AMB data cinc d'aquest mes de març, ens escriví un dels nostres correponals a Barcelona, que durant la darrera setmana del passat mes de febrer i els primers dies de l'actual, hi ha hagut a la capital de Catalunya diverses manifestacions d'estudiants. A la Facultat de Medicina, situada a l'Hospital Clínic, van aparèixer a les parets de les aules i de les diverses dependències de l'edifici, inscripcions de protesta contra el règim i d'afirmació patriòtica.

Posteriorment, alumnes d'altres Facultats, algunes situades a l'edifici de la Plaça Universitat i d'altres a la nova Ciutat Universitària de Pedralbes, secundaren la iniciativa dels primers i a la sortida de les classes s'organitzaren en grups nombrosos que cridaven: «Democràcia i Llibertat». Des del primer dia, la policia practicà nombroses detencions i una vegada més la brutalitat del sistema repressiu es posà de manifest. La majoria dels detinguts foren apallissats i vexats abans d'ésser posats a disposició de tribunals militars. Una altra concentració d'estudiants va produir-se aleshores davant dels locals de la policia a la Via Laietana protestant contra la detenció i maltractes als seus compnyis.

Les agències internacionals de premsa han confirmat aquesta informació i han donat detalls dels fets. Als pocs dies dels esdeveniments, quatre dels primers detinguts foren jutjats per un tribunal militar i condemnats a diversos anys de presó: Joaquim Santpere de 21 anys rebé una sentència de set anys, i Frederic Sánchez Julià i Jordi Parra Escuder, tots dos de vint anys d'edat, i Domènec Arbora March, de 19, foren condemnats a quatre anys.

Una vegada més, com en el cas de Jordi Pujol i els altres detinguts pels fets del Palau de la Música Catalana el maig del 1960, ha entrat en joc la llei d'excepció i els detinguts han estat sostmesos al fur militar, i condemnats per un procediment que és una autèntica aberració jurídica, impropï d'un país civilitzat que pretén regir-se per normes cristianes. Un dels principis jurídics bàsics en Dret penal, és que la pena ha d'ésser proporcionada al delictes. És clar que és inútil parlar de justícia ni d'ordre jurídic, en un règim on tot és il·legítim, des del seu mateix origen; on tot es sosté només per la coerció i l'amenaça; i on la dignitat humana i la llibertat són ignorades o escarnides. ¿Hi ha algú, encara, que en pugui dubtar en el món lliure, i sortir a la defensa d'un règim sota el qual demanar «Democràcia i Llibertat» és una activitat subversiva?

Un Govern que no permet la més petita oposició i que ofega amb violència qualsevol manifestació contrària, no pot pretendre que altres països, on els seus ciutadans gaudeixen de totes les prerrogatives d'homes lliures, l'acceptin com a membre d'una organització comuna. Ara que l'Estat espanyol pretén entrar a formar part de la Comunitat Econòmica Europea, resulta molt poc oportú que exhibeixi les seves característiques de dictadura intolerant, i el seu sistema de repressió cruel. Però, ja el cap de l'Estat va dir a Burgos en un discurs pronunciat amb motiu dels seus vint-i-cinc anys de dictador: «...qualsevol possibilitat d'integració ha d'analitzar-se tenint present que l'economia espanyola no pateixi perjudici en cap dels seus sectors bàsics i salvaguardant la continuïtat de les institucions polítiques a les que Espanya deu el seu nivell de vida actual...»

Els incidents d'aquests dies, demostren, ben clar, que hi ha un descontent i que l'oposició al règim va creixent. No poden dir que aquestes manifestacions siguin l'expressió d'uns polítics ressentits, del temps de la República, perquè aquells que han sortit al carrer reclamant els seus drets de ciutadans, són joves de les noves generacions que no tenen res a veure amb el passat polític. La seva reacció és espontània i nascuda dels seus propis sentiments; és de protesta contra la tirania i la imposició d'organitzacions i sindicats oficials; és patriòtica davant la persecució de la nostra cultura, de la nostra tradició i de la nostra personalitat nacional.

Cal fer patent la nostra solidaritat amb els joves estudiants de Barcelona i denunciar al món el tracte de què han estat víctimes i les injustes condemnes que els són aplicades. Cal posar en evidència aquesta contínua violació dels Drets Humans i cercar el ressò, no solament en els organismes internacionals adequats, sinó també en els sentiments i en la consciència de tots aquells que senten respecte per la Llibertat y la Justícia.

Biblioteca de Comunicació
CEDOC

da; perquè s'ha oblidat la sembra constant obligada per a mantenir el patrimoni comú. Això és tant com dir que els homes poden seguir units, a desgrat dels seus interessos diferents, si els mou la realització d'una idea.

No és aquest el cas del liberalisme; està en crisi i les reaccions per ella provocades han desviat els homes de les exigències que imposa la seva personalitat. Aquesta ha estat dimitida.

L'esdevenidor, doncs, d'una política basada en la personalitat? Si la mort social del liberalisme situa per reacció la crisi en el seu element, en l'esperit de l'home, pot determinar un ressorgiment. Aquest és l'esdevenidor; la direcció principal dels esforços queda marcada. La crisi pot inspirar noves formes socials.

La conjunció del liberalisme i el procés d'industrialització, ha produït una transformació espectacular de la societat. L'exigència humana ha experimentat un considerable augment de benestar. A desgrat d'ell, ens trobem que el liberalisme és una de les formes polítiques que més desfavorablement ha saldat els seus deures socials.

No és que el fenomen s'hagi desenvolupat amb especials vicis interns que el facin més reprovable que qualsevol altra forma antecessora. El procés ha estat el de sempre: el fet en marxa crea i estén la riquesa; aparelladament, va endavant el procés social de selecció, amb l'enlairament de les personalitats més idònees amb la nostra forma. Mentre existeixen possibilitats, el cos social s'interessa en els mòduls, en les noves formes de vida que el liberalisme proposa. Els estaments creats sedimenten, disminueixen les possibilitats, l'ascensió esdevé més difícil; la situació es va tancant. La resposta del cos social a les situacions tancades pren la forma de revolució.

Però un nou actor ha entrat en acció: el poble. I per primera vegada ha estat postulada en nom d'ell la llibertat. La injustícia es converteix en injustícia social i l'ambient sensibilitzat la reputa monstruosa.

De fet ho és, entre altres motius, per les possibilitats que el liberalisme té a les mans per a combatre-la. L'error consisteix en deixar-se arrossegar fins a les darreres conseqüències per les formes econòmiques que ell mateix crea. El liberalisme es converteix en un procés econòmic, triturador de les eines ideals que l'han fet néixer. No es pot oblidar, o almenys no impunement, que viure és un fet ric i complex; constitueix una aspiració permanent en els ordres personal i social que no es pot deixar de banda. Especialment mentre es segueixen proclamant els grans principis amb veu farisaica.

La rèplica

Sobre la forma econòmica del liberalisme, dominat per la idea de producció i la seva tècnica, s'erigeix representatiu el capitalisme. La seva figura especialment antisocial, és el capitalisme financer.

La rèplica més interessant, almenys la més carregada de conseqüències, és el marxisme. Instal·lat en el Poder, el marxisme desenrotlla una fase de llibertat i benestar diferits. El que afirma rotundament és el futur de la societat; i sobre aquesta petició de principi descansa i justifica el règim més autoritari que registra la història.

L'oligarquia política representa la revolució, el recorregut històric de la qual desplega l'organització i la tècnica de producció capitalistes, sota la bandera de la missió històrica del proletariat. En la seva fase de transició indefinida, el capitalisme d'Estat supleix el capitalisme liberal.

I és precisament en aquesta fase, la que es desenvolupa actualment vers una fita fonamentalment incerta, on el proletariat s'identifica completament. O, en altres termes, la unificació social proclamada pel marxisme al Poder, consisteix en la incorporació social completa de la condició de proletariat.

El que apareix clar, és el menyspreu absolut del present en benefici del futur. Això accentua l'error de consideració humana comès pel liberalisme, aquest a benefici de la producció. Els seus efectes contribueixen a mantenir una realitat que, en el fons, no difereix de l'existent sota el fariseisme liberal.

El factor humà queda disminuït de tot allò que els límits de l'àrea social no comprenen. El resultat és disminuir en la mateixa mesura la imaginació sobre les seves possibilitats, en lloc de descobrir-ne de majors dins del nou i més reduït àmbit que el limita. I és que la consideració fragmentària d'una unitat condueix a resultats falsos.

La conseqüència més greu, a desgrat de l'entusiasme que la disciplina fabrica, és el desensic per la fallida de l'objectiu de socialització. Voluntàriament o involuntàriament, el socialisme polític tendeix a l'estatificació de l'economia. La societat pensada com una nova persona, a la qual s'atribueixen els drets, sols pot sostenir-se per mitjà d'un Poder que la culmina i, a la fi, la desposseeix. De fet l'única persona que resta, abassegadora, és l'Estat.

En el procés socialitzant, doncs, són innecessàries les garanties personals, i, per tant, esdevé increïble que el socialisme les postuli. Garanties que passen sense aturar-se en el cos social, a mans de l'Estat. En això consisteix el totalitarisme.

La inseguretat

Si des del punt de vista moral pot considerar-se la negació de la solidaritat humana, error del liberalisme, com un dels factors que més han contribuït a crear l'esperit de revolta, no fóra just desconèixer-ne d'altres que confereixen a aquest esperit un caràcter particular.

El que no pot carregar-se a compte del liberalisme, és no haver previst que, gràcies a les realitzacions de la tècnica, la situació havia d'evolucionar de manera literalment vertiginosa. Les situacions queden depassades sense donar temps a consolidar o adaptar-se a elles. Aquests canvis radicals produeixen un tipus de crisi que no pot referir-se a cap fase històrica passada. Les dues darreres guerres mundials, per citar un exemple, han estat d'efectes devastadors, sobre tot ordre d'estabilitat humana; i les seves manifestacions més rellevants, velocitat supersònica i desintegració, han causat pertorbacions que afecten el més íntim de la consciència.

Així neix un tipus de revolta de l'home contra la situació que el depassa, que el posa gairebé en fallida, en tant que el desorienta i no sap per quin camí tirar. El que caracteritza la crisi, és la inseguretat radical en què vivim.

En aquesta inseguretat, incapaç l'home d'afrontar la seva situació, s'origina la tendència a cedir la seva responsabilitat. Intimament relacionades, per la seva coexistència i pel *sincronisme* del seu procés, es manifesten la crisi provocada per la pressió del capitalisme i per la de la tècnica.

La reacció immediata, diríem instintiva, és la demanda de seguretat. Observi's que tal demanda suposa un moviment de fugida, i com a tal, definit per dues característiques: negar-se a afrontar la situació, i, per tant, renunciar a comprendre-la degudament; seguidament, alienar la responsabilitat, i amb ella, la part d'acció que és privativa de l'home.

Negar-se a fer front a la situació, significa conformar-se a deixar-la evolucionar al marge de la pròpia influència; ja que passa a ésser considerada per les entitats a les quals es demana seguretat: gremis, sindicats, associacions professionals, organismes públics. Al cim, amenaçador en la omnipresència que li és requerida, l'Estat.

L'acció de qualsevol grup social es mou dins l'àmbit de la seva significació limitada i específica. Mentre funciona com a tal grup, es mantenen en el seu si les tensions produïdes per la llibertat dels seus components. Però si se li demana que funcioni, no com a tal grup, ans que projecti la seva acció sobre tota la complexa situació-tal com es presenta a l'home, se li demana una fun-

ció impròpia que, al seu torn, ha de cedir.

Ha quedat invertit el procés d'integració social. L'home no integra, ans és integrat pel grup; el grup no integra l'Estat, ans és integrat al seu torn. Hem arribat al totalitarisme. I entengui's que aquest és exercit per l'Estat a manca d'instància superior. El totalitarisme, doncs, pot néixer, no com a resultat de fomentar una idea preconcebuda, ans com a conseqüència del moviment iniciat pel primer home que es nega a afrontar la situació que té al davant.

Si observem que, qualsevol que sigui el seu origen, sempre suposa un abandonament de responsabilitats, costa poc de concloure que el totalitarisme és un Poder constitutivament irresponsable, al qual tot li és permès. Sota la seva ègida, la llibertat careix de sentit i la pràctica del terrorisme d'Estat esdevé normal.

I bé; si la societat política té algun sentit, cal donar per sabut que en ella, constitutivament, els homes són responsables davant dels homes. Per tant, no es pot admetre per greu, confusa o amenaçadora que es presenti la situació, cap mena de fórmula política que no mantingui operant i expedita una via de judici i de sanció.

En el fons, no s'oculta a ningú la irresponsabilitat del Poder polític totalitari; l'aquiescència pública a la seva gestió pren la forma de silenci amb què els homes intentem ofegar les nostres grans i íntimes vergonyes. La disconformitat subsisteix. L'ordre de vida basat en la puixança social, postulat pel totalitarisme, proporciona la seguretat: heus ací la fórmula. Es tracta d'un parany. El sentit d'aital puixança i la seva relació amb el que l'home entén per benestar i per finalitat, és el que està per demostrar. No es percep clarament com, a manera de redistribució, la puixança social augmenta i perfecciona el valor personal; o com la prosperitat econòmica de l'Estat, repercuteix forçosament —contra tota experiència— sobre la prosperitat individual. Sobretot no es comprèn com, abolides les garanties que defensen la vida privada, es pugui admetre que d'un règim totalitari se'n segueixi el millorament de qualsevol condició.

Hem d'insistir, encara, que la forma moderna de tirania, manca de precedents en la història. El totalitarisme sols podia produir-se en una societat tècnicament molt desenvolupada. El Poder polític sols pot adquirir proporcions totalitàries a favor dels mitjans que li presta la tècnica actual. Ens veiem, doncs, obligats a pensar seriosament en

la contraposició dels efectes que la tècnica produeix: és a dir, si el benestar no serà pagat al preu de la llibertat.

Es tracta de saber si el seu absolut desenvolupament pot esclavitzar el que fins ara s'ha entès per vida espiritual; entenent per absolut, naturalment, el que deixaria al marge tota consideració de valor sobre la persona humana.

L'empresa política

Resumint el que queda exposat, direm que la circumstància històrica que vivim, facilita la dimissió de l'home i, amb ella, la formació de Poders polítics irresponsables.

Les experiències són ja suficients per a començar a creure que la dimissió no canvia favorablement la circumstància. El resultat és que la vida s'empobreix i la seguretat no augmenta. La dimissió és un error.

En qualsevol circumstància cal fer una política; en el ben entès que la seva qualitat depèn de la mesura en què la moral i la llibertat són exigides. El deure d'un Moviment o d'un Partit polític consisteix en recordar, en primer lloc, que no es poden defugir les qüestions que la situació planteja; al contrari, són

plantejades exigítivament i han d'ésser afrontades amb l'escaient responsabilitat. És l'home qui ha d'obrir la porta a la justícia amb una política que projecti socialment una personalitat vigorosa. Això és fonamental, ja que en darrer terme, una política descansa en un esperit i una moral.

Des de qualsevol nivell que es practiqui, l'acció política s'atura en el límit format per la zona de llibertat personal. La seva missió consisteix a fomentar un clima on la personalitat humana es desplegui segons les seves energies posades a contribució de la solidaritat.

Per fi, l'acció política més significativa i més qualificada, és la que es manifesta desenvolupant permanentment la idea de justícia.

Com es veu, són punts que contenen proposicions senzilles i molt conegudes; àdhuc diríem que de massa conegudes i manejades han perdut virtualitat. O el que és més greu, pel seu to sempre grat a l'oïda, s'ha abusat d'elles per a enco-brir propòsits que repugnen la seva veritable significació.

Una empresa política opera sobre una realitat. L'actual, marca amb accent social la llibertat, la solidaritat i la justícia. Això sols significa —però ho significa—, una major consciència dels dos factors que acompanyen la marxa social de l'humà llinatge: l'home i el seu àmbit de relacions, la societat.

La tensió existeix necessàriament en tant que relació significa tensió, mentre l'Estat es limita a la seva funció reguladora de les relacions socials. I desapareix en el moment en què passa a definir-les, des de l'aïllament a què el condueix un Poder absolut. Des d'aquest aïllament, el Poder descobreix vastes empreses futures al servei de les quals, posa la societat i el seu present.

La clara idea de la naturalesa i significació dels dos factors, porta a la conclusió que l'home fretura la llibertat política i la solidaritat social en tensió i conjunció inseparables. Les formes institucionals han de basar-se en l'operant coneixement d'aquest fet que apareix espontàniament en tota forma d'associació humana.

Amb això no hem descobert res de nou. Tanmateix, la insistència a posar-ho de relleu es justifica, per una banda, per la tendència a defugir l'esforç personal i permanentment vigilant, que exigeix la seva realització. Després, perquè la puixança social que en la fase actual pot desplegar-se, converteix en extraordinàriament perillosa qualsevol desviació.

COL·LECCIÓ ESTUDIS I DOCUMENTS

Publicats:

1. COMENTARIS AL PROBLEMA DEL PODER

per
ANTONI PEYRI
Exhaust

2. L'EXPERIÈNCIA DE L'ESTATUT DE CATALUNYA DEL 1932

Segona edició
per
ARTUR COSTA

3. ENRIC PRAT DE LA RIBA I L'ASSEMBLEA DE PARLA- MENTARIS DEL 1917

per
MIQUEL FERRER

En premsa:

4. LA REORGANITZACIÓ DE LA INDÚSTRIA COTONERA CATALANA

per
JOAN CARRERES PALET

Cada fascicle \$ 2.00 M/Mexicana
CLUB DEL LLIBRE CATALÀ
Ap. Postal 8620 México, D. F.

DOCUMENTS DE L'INTERIOR DE CATALUNYA

1

NOVES TORTURES I CONDEMNES

DURANT la darrera setmana del passat mes de febrer i també en els dies de l'actual mes de març, els estudiants barcelonins s'han manifestat cada dia. La protesta es va iniciar a la Facultat de Medicina, radicada a l'Hospital Clínic, en forma d'inscripcions a les parets de l'edifici i a les escales interiors, aules i diferents dependències de l'edifici. Les inscripcions eren de tons radicals i molt expressives, fent-s'hi vibrants afirmacions patriòtiques catalanes i de forta condemna del règim franquista. També es feien al·lusions a l'actual situació del doctor Jordi Pujol. També hi constaven, com és natural, frases afirmatives del dret que té Catalunya a gaudir de la seva llibertat. Després d'aquesta primera part, la protesta i les manifestacions hostils a l'actual estat de coses polític, anaren augmentant dia per dia i s'hi van adherir gran nombre d'elements escolars dels que assisteixen a les classes que encara es donen a l'antic edifici de la Plaça de la Universitat i dels que cursen llurs estudis a les noves instal·lacions del que en diuen la Ciutat Universitària, a Pedralbes. Ja, en el primer dia de la protesta, es van practicar diverses detencions, les quals anaren augmentant en dies successius. No caldria dir que, com és costum, alguns dels detinguts van ser apallissats de manera brutal, la qual cosa va obligar a hospitalitzar-ne algun. En trobar-se una mica restablerts de les contusions sofertes a mans de la policia, van ingressar a la Presó Model, on ja hi havia altres detinguts per les mateixes causes. En total, segons sembla, els empresonats van arribar al nombre de quaranta. Per cert que, en una de les accions de la policia, l'escriptor A. Cirici Pellicer, absolutament aliè als nuclis estudiantils, va caure a la xarxa dels cops de teles que tot sovint s'acostumen a parar als catalans. L'arbitrària detenció de Cirici només va durar unes hores. Avui, dia 5 de març, la cosa, però, ha pres caires més greus. S'ha celebrat a l'edifici del Govern Militar de la Rambla de Santa Mònica, un Consell de Guerra contra tres dels detinguts de primera hora. Per a dos dels acusats s'han demanat set anys de reclusió i per al tercer tres anys. S'ignora, en aquest moment, si la pena serà confirmada o modificada per l'autoritat militar. El Consell de Guerra del qual parlem, va celebrar-se en una dependència tan reduïda que no va ser possible donar cabuda a l'importantíssim nombre de públic, la majoria companys dels processats, que s'havien fet el propòsit d'assistir-hi com a manifestació de solidaritat. Però van haver de restar al carrer, esperant el final de l'acte.—J. M.

2

ELS ESTUDIANTS CATALANS

LA lluita que des de fa molt de temps menen els estudiants universitaris de filiació independentista, va promoure un nou incident a Barcelona que ha tingut derivacions molt violentes i que ha culminat amb unes condemnes militars contra els minyons acusats de principals promotors de la protesta contra el règim franquista. Circula claudesment un butlletí editat pel Bloc d'Estudiants Nacionalistes, sota el patronatge del Front Nacional de Catalunya.

El desvetllament de la consciència nacionalista dels estudiants universitaris catalans i les seves manifestacions en pro de la Democràcia, la Llibertat i l'Amnistia, portarà nous incidents, i, segurament, noves tortures i noves sentències dels tribunals militars. Uns tribunals militars que es dediquen a castigar severament als que s'atreveixen a insultar el Cap de l'Estat.

Després de tants anys d'acabada la guerra, encara són considerats com a delictes militars els que són titllats d'insult a superior. Talment com en plena guerra. I així resulta que un simple manifest atribuït al jove doctor Jordi Pujol —manifest que sabem ben bé qui el va escriure i editar i ens consta que no va ser Jordi Pujol ni els seus amics— va servir per a dictar una sentència severíssima i portar-lo a presidi juntament amb l'impressor que hom va suposar que havia editat aquell manifest. Com que la campanya contra Galinsoga —aquesta feta, sí, sota la direcció de Jordi Pujol— no donava motiu per una sentència com la que es volia dictar, es va atribuir a Pujol la responsabilitat d'un manifest en el qual s'insultava, amb arguments de pes, al dictador: *Us presentem al general Franco*, deia el títol.

Tothom pensa que els aldarulls universitaris catalans que van començar el vint de febrer, portaran cua i que les detencions, les tortures i les condemnes es multiplicaran. Perquè els estudiants universitaris de Barcelona no estan pas disposats a retirar-se de la lluita i cada dia augmenta el contingent dels que creuen que és un bon moment per a donar senyals de vida i fer veure al món occidental que la tranquil·litat interna del que es coneix amb el nom d'Espanya és una falsa tranquil·litat que, a Catalunya, està matisada per un redreçament de les noves generacions que s'han incorporat al moviment d'independència nacional catalana amb una formació sorprenent perquè es tracta de joves que han estat formats a la manera franquista i costa de creure que hagin pogut alliberar-se de les doctrines exòtiques del nacional-sindicalisme per a seguir el camí de la Llibertat i la Democràcia, com a contingut d'una futura Catalunya independent. Hi ha qui considera que la lluita entre el règim i la família, a Catalunya, ha donat el triomf als pares dels estudiants contra l'Estat totalitari que representa el general Franco. Semblava, fins ara, que la majoria dels estudiants i treballadors de les noves generacions catalanes havia estat emmetzinada per l'ideologia nazi-feixista imposada a les Universitats, als Instituts i a les Escoles primàries i tot. No s'ha fet excepció ni de les Universitats Industrials o Escoles Tècniques, on fins i tot a l'Escola d'Agricultura de Can Batlló, de Barcelona, és obligat l'ensenyament de la doctrina del moviment falangista. No cal dir que les anomenades *Universidades Laborales*, creades pel règim franquista, són establiments on els minyons que hi van a parar són sotmesos a un sistema pedagògic que els allunya de la tradició catalana i els fa estrangers entre els seus propis familiars. S'han donat ja molts casos —com passava a l'Alemanya de Hitler— que els fills han denunciat a les autoritats franquistes al seu pare o al seu germà de filiació democràtica. El problema greu serà el dia de demà quan els governants del nostre poble hauran de retornar a la normalitat tota la munió d'estudiants —nois i noies— les idees i sentiments dels quals han estat pervertits pel règim dictatorial espanyol. La seva catalanitat ha estat combatuda amb arguments i amenaces i la tradició democràtica familiar ha estat atacada a fons. Caldrà, passi el que passi, salvar aquesta joventut per a Catalunya.—M. P.

LA PROTESTA DELS UNIVERSITARIS CATALANS

DELS nostres bons temps de joves, nosaltres, en recordem les diferències, les discrepàncies i les lluites que es manifestaven, obertament, cada vegada que, en qualsevol aspecte de la vida del nostre poble, sorgien qüestions que apassionaven i feien exterioritzar els anhels i sentiments que ens impulsaven a fer afirmacions de la nostra voluntat col·lectiva.

No miràvem pas les conveniències alienes ni els interessos que, els altres, es creien que estaven obligats a defensar i a intentar de salvar. Sobretot quan es tractava de fer prevaler certes integritats idealistes que feien bategar el nostre cor, l'ímpetu juvenívol, es desfermava ardidament. En aquell temps, però, nosaltres erem joves, i, ara, ja som vells. Per tant, potser perquè ho reconeixem, avui, en certa manera, pensem i reflexionem d'una manera diferent d'aleshores. Així i tot, aquesta cosa que se'n diu *experiència*, en termes absoluts, hem de reconèixer que no ha passat d'ésser sempre vàlida per a sobreposar-la a totes les qüestions.

Moltes de les actuacions que, avui, poden emprendre les joves promocions, nosaltres no les realitzàvem. Però això que és una realitat i que comporta l'adopció, per part nostra, d'una actitud de cautela, no ens priva de contemplar amb simpatia la posició i les activitats que adopten els joves d'avui, encarats davant del fet que suposa la situació política de l'Espanya de Franco que, d'ençà del 36, intenta d'ofegar el nostre poble en tots els seus més vitals aspectes: morals, polítics, culturals, econòmics.

Fin ara, la gent de les velles generacions anava observant el poc interès que, en general, semblava tenir una bona part de la joventut i, amb molta pena, constatava o es pensava que eren molt pocs els joves de Catalunya que es preocupaven del nostre problema nacional. Malgrat de considerar-los, nosaltres, com elements de més preparació que no pas els joves del nostre temps, ens dolia de no veure manifestacions de protesta i d'afirmació nacional catalana, quan tantes i tantes coses passaven i passen a la nostra terra, sotmesa a la tirania espanyola de torn. Ens feia mal, ens dolia fortament constatar el que semblava mesellisme o inconsciència quan veïem que la nova generació no reaccionava contra les fuetades, els ultratges, els atropells i les injustícies comeses contra Catalunya i els catalans.

Ara, amb la protesta iniciada i sostinguda a la Universitat barcelonina, ja han tornat a ressonar els crits reivindicadors i s'han aixecat nous clams d'oposició al règim totalitari espanyol. Ja, una vegada més, la consciència adormida dels joves catalans universitaris —fills, lògicament, de famílies partidàries de la pau i de l'ordre interiors i d'evitar que el noi s'emboliqui en aldarulls de carrer que li poden portar greus perjudicis—, aquesta consciència juvenívol s'ha manifestat novament d'una manera clara i vibrant. Ja ningú no podrà dir que la joventut catalana està desvinculada de les nostres coses i que no es sent solidària de la protesta constant de la part més conscient del nostre poble. Perquè és evident que porta arrapada a l'ànima la munió de catalans que han estat protagonistes i víctimes, com actors o com espectadors, d'un període de la nostra història.

El ciutadans que han dedicat atenció especial a la reconquesta o a la formació catalana d'aquesta joventut ardida d'avui, mereixen bé de la pàtria. I es veu que no han estat pocs els que s'han dedicat a la missió de desvetllar consciències catalanes perquè la florida es comença a veure arreu de la nostra terra. Com passa també entre una minoria, cada dia creixent, de valencians i de balears que, a través de la llengua i de la cultura, van forjant una nova generació que, a hores d'ara, ja sobrepassa als que anys enrera eren vistos des de Catalunya con uns valencians i uns balears exemplars, amb

clara consciència de catalans i amb un afany d'incorporació a la cultura general catalana que es feia evident en múltiples manifestacions. I és que, en realitat, avui el sentiment nacional o de catalanitat profunda es desvetlla més entre l'element popular que no pas entre la gent gran enquadrada en la classe mitjana o benestant. Això és una gran victòria que ha de reportar-nos guanys quantiosos en el camp espiritual. Fins i tot aquells professors universitaris i particulars que han esmerçat bona part del seu temps a la formació patriòtica i espiritual de les noves generacions, es sorprenen de la rapidesa de l'avenç aconseguit entre els seus deixebles de cursos privats o fets al marge de les aules oficials.

Tot i haver de lamentar les condemnes imposades als estudiants sotmesos al darrer Consell de Guerra, volem remarcar que la joventut escolar catalana s'ha rehabilitat davant dels nostres ulls i amb l'actitud adoptada, ha demostrat a tots els homes liberals de Catalunya i també als de fora del nostre país que encara ningú no ha pogut ofegar el nostre anhel col·lectiu de llibertat.—M. J. C.

LES VÍCTIMES

LA presència d'un gros contingent d'estudiants universitaris davant la *Jefatura* de la policia espanyola de Barcelona, no va poder evitar els mals tractes i les tortures que, sota els auspicis del Governador Civil, successor d'Acedo Colunga, han estat de nou aplicats als detinguts. Aquells catalans que eren partidaris de no fer enfadar el Virrei espanyol de torn, caldrà que obrin els ulls a la realitat i contemplin a l'actual representant del franquisme com un altre dels botxins que estan al servei de la tirannia. Els antecedents, com a col·laborador de primera hora en la preparació de l'alçament monàrquico-militar, des de Canàries, no podien esborrar-se fàcilment i ara s'ha manifestat amb tota cruïda la veritable personalitat del que, per unes quantes anècdotes, s'havia presentat com un amic dels catalans. Serà dels catalans amics d'ell; però no pas del poble de Catalunya.

Els joves condemnats pel darrer Consell de Guerra són elements de les noves promocions universitàries amb consciència i voluntat. Algun dels seus cognoms podria fer creure un altre comportament. No ha estat així. Joaquim Santpere, de 21 anys, ha estat condemnat a set anys. No hi van valer les supliques d'un dels seus professors, pare jesuïta. Els altres tres acusats foren Frederic Sánchez Julià, de 20 anys, Jordi Parra Escuder, també de 20 anys, i Domènec Arbora i March, de 19. Aquests darrers han estat condemnats a quatre anys. Els crits de *Mori Franco*, i els rètols reivindicadors de la Democràcia, la Llibertat i l'Amnistia per als empresonats, classifiquen aquests joves estudiants com integrants de la part més selecta de la ciutadania juvenívol de la Barcelona d'avui. L'exigència catalana de què els acusats fossin jutjats per tribunals civils, ha estat rebutjada pels caps de l'Exèrcit espanyol d'ocupació.—F. R.

Escolteu les emissions
HORA CATALANA
de
Maria Dolors Bargalló
X.E.S.M. 1470 kilocicles
de 2/4 de 9 a les 9
del vespre
De dilluns a dissabte

5

LES ARBITRARIETATS AL DIA

AMB motiu dels incidents universitaris que han portat a presidir uns joves que van tenir el coratge de plantar cara al règim i de manifestar-se com a catalans nacionalistes, demòcrates i liberals, els ha tocat el rebre a dos companys universitaris estrangers dels que són cridats a venir al nostre país per a fer-se una cultura autèntica. I els pares s'ho creuen.

Michael Lobwich, de dinou anys, és un estudiant de nacionalitat nordamericana que, juntament amb Beny Ihsen, de nacionalitat danesa, i de 23 anys d'edat, contemplaven les batesses entre estudiants i policies a la Plaça de la Universitat de Barcelona. Portaven unes màquines de retratar i van voler treure unes fotografies com a record dels fets que presenciaven, sense participar-hi ni molt menys, com escau a un estranger respectuós amb les lleis del país on viu circumstancialment. A més a més de prendre'ls la màquina fotogràfica, al nordamericà —precisament al nordamericà, potser fill d'un dels republicans admiradors de Franco i del seu règim— se li va posar una penyora de cinc mil pessetes. I encara no sabem si, finalment, seran expulsats del país per les anomenades autoritats franquistes. Depèn de l'expedient que ha estat obert per a esbrinar si es posaven en qüestions polítiques i si pensaven com pensen els joves estudiants que aquests dies han tornat a donar fe de vida i de ciutadania catalana i catalanista.

Els estudiants barcelonins s'han adreçat a les organitzacions universitàries de filiació democràtica perquè facin pública la seva protesta i la seva solidaritat pel fet de ser penyorats, i, possiblement, expulsats de Barcelona, els dos estudiants que es limitaven a fer d'espectadors de la batalla entaulada entre la ben armada policia assalariada del règim totalitari espanyol i els estudiants desarmats que denunciaven al món lliure el franquisme i la conculcació dels drets dels elements de ciutadania.

Els dos estudiants estrangers, si es veuen obligats a retornar a llurs països, podran dir el que han vist i quin és l'estat d'ànim dels joves universitaris catalans enfront del règim espanyol al qual està sotmesa Catalunya.—T. A.

6

EL MOVIMENT EUROPEISTA

EL moviment europeista català va prenent cada dia més empena. La situació política espanyola i també la situació econòmica plantegen el problema greu de la integració del país al Mercat Comú Europeu. O és admès, amb totes les seves conseqüències, el règim despòtic de Franco, o es produeix un daltabaix que ningú no pot calcular fins on arribarà.

L'informe dels tècnics bancaris i financers espanyols, catalans i internacionals, ha posat en evidència la mentida de la brillant situació econòmica espanyola presentada com a magnífica pel fet de tenir disponibles uns milions de dòlars procedents del turisme i de la restricció d'importacions dels darrers temps. El fet de poder disposar d'una quantitat de divises, no vol pas dir que un país estigui en una situació econòmica brillant i estable. La situació econòmica d'un país es veu a través d'altres aspectes de la producció i del consum.

El bo del cas és que el greu problema plantejat per la banca internacional en declarar aquestes coses que són de sentit comú, ha causat estralls a les altes esferes del règim franquista i ha obligat a gestionar, cuita-corrents, l'admissió, encara que sigui com a país associat, a la Comunitat Econòmica Europea. Castiella, el ministre franquista de Relacions Exteriors, ha hagut de desmentir internacionalment els bons

auguris que venia fent Ullastres —un altre ministre de Franco— a propòsit del futur esplendorós de l'economia espanyola. Ara resulta que és necessari dir la veritat perquè l'economia espanyola està a punt d'estimar-se.

Tothom sap que és ací a Barcelona on el moviment europeista té més força i representació. A tot Europa se cap de l'existència i activitats dels europeistes catalans que, des de l'inici del federalisme europeu, s'han manifestat partidaris de recolzar-lo i d'incorporar-hi el país. Les entitats europeistes existents a Catalunya són prou conegudes de tot el món occidental com a entitats de filiació democràtica i els seus homes representatius s'han caracteritzat sempre per una posició totalment favorable a promoure el canvi d'estructura i d'orientació espanyoles per tal de permetre la incorporació política, econòmica i cultural a l'Europa nova.

Els opositors francs i els dissimuladors que estan situats enfront del règim es concentren a Catalunya i especialment a Barcelona i han convertit el nostre territori en el baluard de l'europeisme democràtic. El bo del cas és que, tot i que a Madrid mateix han sorgit homes i grups que obren els ulls a la realitat i adopten posicions públiques que coaccionen al règim franquista perquè faci concessions i permeti l'entrada d'Espanya al Mercat Comú Europeu, els més actius, en el camp polític i en el camp econòmic, tenen el seu lloc d'operacions a Barcelona i aprofiten totes les avinenteses per a manifestar-se. Per a manifestar-se sense perill, és clar. Entre aquests europeistes hi trobem gent com Escalas, Mateu, el baró de Viver i també el dirigent polític espanyol Gil Robles.

El dia 8 d'aquest mes de març, l'Institut d'Estudis Europeus de Barcelona va organitzar un gran banquet a l'Hotel Ritz amb un cobert que arribava a les 500 pessetes. No era pas un banquet popular. Però els europeistes de Barcelona que no els venia de cinc-centes pessetes, van acudir-hi com un sol home, perquè ja se sabia que seria un acte encaminat a pressionar Franco a cedir davant del greu problema plantejat internacionalment. I van parlar Gil Robles i el catedràtic Jiménez de Parga, autor de llibres sobre dret constitucional i recentment expulsat del Cos Jurídic Militar espanyol per haver signat manifestos contra les tortures i pro-amnistia. També va fer ús de la paraula Manuel Riera Clavillé, un dels catalans capdavaners del moviment europeista de casa nostra, el qual va ser obligat a parlar en català després dels dos oradors espanyols. Es diu que els funcionaris del Govern Civil van ser mobilitats prop de totes les redaccions dels diaris barcelonins per tal d'evitar una ressenya sensacional d'aquell banquet que tenia tot l'aire d'un míting de forces vives. Aquesta manifestació de *forces vives* s'ha produït pocs dies després que els estudiants havien despenjat un retrat de Franco i l'havien substituït per un dibuix d'un cap d'ase. Tot això seguit dels aldarulls universitaris.—J. C.

7

A LA MEMORIA DE LLUIS NICOLAU D'OLWER

UN grup de dames catalanes va organitzar per al dia 16 de febrer, a les set de la tarda, una missa dedicada a la bona memòria de Lluís Nicolau d'Olwer, notable investigador, preclar humanista i honorable ciutadà traspasat, a darrers del passat desembre, a la capital de Mèxic. Va ésser un acte que, celebrat a la Catedral de Barcelona, no es va poder fer públic i a desgrat d'això hi concorregueren diversos centenars de persones entre les quals hi havia destacats elements de les diverses tendències del catalanisme, des de l'extrema dreta fins al nucli independentista, passant per la Unió Catalanista. Tothom va dedicar el més sentit i emocionat record a qui, per la seva vàlua intel·lectual, tant alt va posar el nom de Catalunya.—A. C.

JOCS FLORALS de la LLENGUA CATALANA

Santiago de Xile, 1962

A tots els poetes i prosadors de les terres on la nostra llengua és parlada i coneguda; als de Catalunya, del País Valencià, de les Illes Balears, del Rosselló, de les Valls d'Andorra, de la ciutat d'Alguer, als que l'exode escampà pels Continents i que segueixen pensant i escrivint com a catalans, els VII Mantenedors dels Jocs Florals, salut!

Per tal d'abrandar la flama sagrada de la nostra unió espiritual i donar testimoni davant del món de les persecucions que sofreix la nostra ben amada pàtria en tota manifestació del seu geni secular, en la cultura i en la vida civil, i a fi de complir l'honrosa comanda que ens ha fet la col·lectivitat catalana de Xile, us convidem a participar a la Festa dels Jocs Florals de la Llengua Catalana del 1962, que celebrarem a la ciutat de Santiago de Xile el dia 9 del mes de setembre vinent i que, segons els Estatuts i bons costums establerts, es regirà pel següent

CARTELL

PREMIS ORDINARIS:

Englantina d'Or.—Premi de cent cinquanta dòlars, dotat pel Centre Català de Santiago de Xile, al millor poema d'inspiració patriòtica. *Viola d'Or i Argent*.—Premi de cent cinquanta dòlars al millor poema de tema religiós o moral. *Flor Natural*.—Premi de dos-cents dòlars al millor poema. El guanyador d'aquest Premi d'honor i cortesia, seguint el bell costum d'antic establert, haurà de fer-ne simbòlica ofrena a la dama de la seva elecció que serà proclamada Reina de la Festa i que lliurará els altres premis als respectius guanyadors. *Accésit a l'Englantina*.—Premi «Victor Balaguer», dotat amb cinquanta dòlars pel Patronat de Cultura «Francisc Macià», de Mendoza, Argentina.

PREMIS EXTRAORDINARIS:

Copa Artística.—Premi dotat amb cent dòlars per la Comunitat Catalana de Colòmbia i el Centre d'Estudis Algueresos de la ciutat d'Alguer, a la millor composició en prosa. *Concepció Rabell*.—Premi de cent cinquanta dòlars dotat pel Consell de la Col·lectivitat Catalana de Buenos Aires i pel Professor Josep Trueta, d'Oxford, al millor recull de narracions, evocacions històriques, impressions de viatges, etc., inèdit o publicat després del mes d'agost del 1960. *President Prat de la Riba*.—Instituit i dotat amb dos mil pesos mexicans pels senyors Josep i Jeroni Bertran Cusiné, de la ciutat de Mèxic, al

millor treball sobre la vida econòmica o jurídica de Catalunya. Aquest Premi és indivisible. Un exemplar del treball premiat haurà de lliurar-se als dotadors del Premi, els quals es reserven el dret de publicació. *President Puig i Cadafalch*.

—Premi de cent dòlars, dotat pel Casal Català de Montevideo, Uruguai, pel Patronat de Cultura «Terra Ferma», de Caracas, Venezuela, i per un grup d'amics de la ciutat de Reus, al millor recull de poemes, inèdit o publicat després del primer d'agost del 1961. *President Francisc Macià*.—Premi de cent dòlars al millor assaig, glosa o poema relatiu a les gestes o llegendes catalanes o als episodis patriòtics de la història moderna de Catalunya. *President Companys*.—Premi de cent dòlars, dotat per l'Orfeó Català de Mèxic, al millor treball de caràcter històric o literari que enalteixi l'esperit liberal i democràtic del poble català. *Presidència de la Generalitat de Catalunya*.—Premi de cent dòlars dotat per l'Honorable President, al millor estudi biogràfic sobre una personalitat catalana desapareguda. *Institut d'Estudis Catalans de Barcelona*.—Premi dotat amb un lot de llibres a un treball de tema lliure. *Pompeu Fabra*.—Premi de cent dòlars, instituit i dotat pel Patronat dels Jocs Florals de la Llengua Catalana, de Mèxic, al millor treball sobre l'idioma català. *Pau Casals*.—Premi de cent dòlars, dotat pel Centre Català de Mendoza, Argentina, i pel Casal de Catalunya de París, al millor treball crític o folklòric sobre música, cançons o danses catalanes. *Jaume Serra Hunter*.—Premi de cent dòlars, dotat per l'Institut Català de Cultura, de Mèxic, al millor estudi relatiu a la Història de la Cultura Catalana. *Ignasi Iglésies*.—Premi dotat amb cent dòlars pel Casal de Catalunya de Buenos Aires, a la millor obra de teatre català, inèdita o bé representada o publicada des del primer de gener del 1961. *País Valencià*.—Premi de cent dòlars, instituit i dotat per la Casa Regional Valenciana, de Mèxic, a un treball en prosa o vers, de tema lliure, amb preferència relacionat amb les terres valencianes o d'autor valencià.

PREMIS CATALANO-AMERICANS:

Premi de cent cinquanta escuts al millor estudi biogràfic en llengua castellana sobre una o diverses personalitats xilenes d'ascendència catalana o sobre activitats dels catalans de Xile.

Premi de cinquanta escuts a la traducció d'un o més poemes del català

al castellà, dotat pel Centre Català de Rosario, Argentina, i el senyor A. B. de Santiago de Xile.

El Consistori està facultat per a crear altres premis, accésits i distincions honorífiques destinats a recompensar els treballs presentats que al seu criteri en siguin dignes. Els originals s'han de dirigir a nom del Secretari del Consistori senyor Celesti Morlans, Casilla 2278, Santiago, Chile. L'admissió queda closa el dia primer d'agost.

El present Cartell de Convocatòria és dictat a la ciutat de Santiago de Xile el dia 25 de gener del 1962 pels VII Mantenedors: Eduardo Barrios, president; Dom Antoni Ramon Arrufat, Domènec Guansé, Josep Maria Casasses, Pere Pruna, Pelai Sala i Celesti Morlans, secretari.

* * *

PATRONAT DELS JOCS FLORALS DE LA LLENGUA CATALANA

La sensible pèrdua del qui fou President d'aquest Patronat, Doctor Lluís Nicolau d'Olwer, i la dimissió ja de temps reiterada del Vocal Sr. Lluís Aymamí Bandina, han imposat la reestructuració de l'organisme.

Reunides a l'efecte les representacions de l'«Orfeó Català de Mèxic», de la «Institució de Cultura Catalana», de l'«Institut Català de Cultura» i del propi «Patronat», coincidiren en estimar l'oportunitat de, no solament cobrir els càrrecs vacants, sinó recabar la participació d'elements dels diversos països que donen riquesa i varietat a la Llengua Catalana.

Amb aquestes col·laboracions que cordialment li han estat atorgades, el nou Patronat aspira a donar l'amplitud que escau a la seva significació. I, per acord unànim de les representacions esmentades i amb la cooperació de la «Casa Regional Valenciana», han quedat designats:

President: Doctor Pere Bosch Gimpera.

Vicepresident: Manuel Alcàntara Guasart.

Vocals: Mestre Baltasar Samper, Llic. Enric Manaut Viglietti, Ferran Llardent.

Tresorer: Antoni Eroles Serra.

Secretària: Irene Peypoch.

Mèxic, D. F., 8 de març 1962.

NOTES I COMENTARIS

• El Consell de Galícia, resident a l'Argentina, ha estat ampliat amb representacions del moviment galleguista i ara és format per dotze ciutadans. La primera Declaració Pública diu, entre altres coses: «Reafirmem els llaços espirituals, polítics i patriòtics que els gal·lecs venim mantenint fins ara i seguirem mantenint d'ara endavant, amb els pobles germans d'Euzkadi i Catalunya a través del Pacte de Gasteiz signat a Compostela, al peu de l'estàtua de Rosalia de Castro, i renovat a Buenos Aires per Alfons R. Castelao, Josep Antoni d'Aguiar i la representació autoritzada de Catalunya».

• Una Nota Internacional, publicada en El Socialista, de París, 8 de març del 1962, tot parlant del projectat pacte de Federació Ibèrica de Franco i Salazar, diu: «La federació ibèrica, l'associació democràtica de totes les nacionalitats de la Península, és una aspiració de l'esquerra espanyola, però no inspirada per un sentiment imperialista, sinó per la gran quantitat de nexes històrics que ho aconsellen i per les fortes raons econòmiques i geogràfiques que ho recomanen». És un llenguatge federal o confederal?

• Hans Stefan Seifriz, diputat de l'oposició social-demòcrata, membre del Parlament Europeu en representació de la República Federal Alemanya, ha dit que: «La dictadura feixista d'Espanya va arribar al poder amb l'ajut de Hitler i Mussolini després d'una sagnant guerra civil contra el govern demòcrata i liberal».

• Per a reforçar la Unió de Forces Democràtiques espanyola, creada a l'exili, ha estat admès un anomenat Grup de Monàrquics Parlamentaris Constitucionals. Aquest Grup augmentarà la influència dels demòcrates-cristians del sector de Jiménez Fernández que va signar l'entesa abans que els monàrquics declarats. Tots estan d'acord en què qualsevol violència seria inútil perquè és provocaria l'ús de l'aparell repressiu de l'Estat policíac de Franco.

• El dies 13 i 14 del pròxim mes d'abril, es celebrarà a Roma una assemblea internacional en commemoració del XXVè aniversari de l'eixecament monàrquico-militar espanyol. S'han adherit a l'acte rellevants personalitats de la democràcia europea i mundial, entre els quals registrem els noms de Vincent Auriol, ex-President de la República Francesa; Edouard Anseele, diputat belga; François Billoux, ex-Ministre francès; Isabelle Blum, ex-Diputada francesa; Georg Branting, senador de Suècia;

Fener Brockway, diputat anglès; Lázaro Cárdenas, ex-President dels Estats Units Mexicans; Leo Collard, diputat belga; Pierre Cot, ex-Ministre francès; Julius Deutsch, ex-Ministre d'Austria; Raimond Dispy, ex-Ministre de Bèlgica; Robert Edwards, diputat de la Gran Bretanya; Francisque Gay, ex-Vicepresident del Consell de Ministres de França; André Genot, dirigent sindical belga; Camille Huysman, Ministre d'Estat de Bèlgica; Cecil Day Lewis, escriptor anglès; Jules Moch, ex-President del Consell de França; Pau Picasso, pintor; J. B. Priestley, escriptor anglès; Henri Rolin, Ministre d'Estat de Bèlgica; Bertrand Russell, filòsof anglès; Rev. Doctor Donald Soper, de la Gran Bretanya; Eugenius Szyr, Vice-President del Consell de Polònia; Philip Toynbee, escriptor anglès; Veljo Vlahovic, diputat iugoslau. El Comitè Organitzador d'aquesta Assemblea internacional té el seu domicili a Via Cola di Rienzo, 28. Roma (Itàlia).

• Claudio Sánchez Albornoz, historiadore espanyol que té la seva residència a l'Argentina, ha estat designat com a President del Consell de Ministres de la República Espanyola. La designació ha estat feta per Luis Jiménez de Asúa, en funcions de President interí de la República, càrrec que ha d'ocupar automàticament perquè ostentava la vicepresidència de les Corts republicanes. Però ara resulta que el nomenament fet a favor de Sánchez Albornoz no és fet com a President interí de la República sinó com a simple President interí de les Corts, càrrec que Jiménez de Asúa

no vol dimitir perquè considera que les circumstàncies així ho aconsellen.

• El nou Govern de la República Espanyola serà format pels vells governants Herrera, Valera i Just, que formaven part del Govern dimitit que presidia el general Herrera. I a més a més hi han estat incorporats José Maldonado i Félix Gordón Ordás, que ha ressuscitat després d'haver declarat públicament que, definitivament, es retirava a la vida privada i començava a escriure les seves memòries polítiques.

• Josep Carner, l'il·lustre poeta català exiliat a Bèlgica, era un dels altres noms que, amb el de Pau Casals, es van donar com a futur ministre espanyol. Però ens consta que Josep Carner va plantejar la qüestió de la futura estructura política ibèrica, va donar com exemple a seguir el sistema suís i, com que no li fou presa en consideració la suggerència, va dimitir abans d'ocupar el càrrec de ministre.

• Recordem que Claudio Sánchez Albornoz ha estat fins ara Delegat del Govern de la República Espanyola a l'Argentina i que durant la seva gestió va cridar a col·laborar les col·lectivitats catalana, basca i gallega i quan li van presentar com a qüestió prèvia el reconeixement de la personalitat i els drets de les nacionalitats de Catalunya, Euzkadi i Galícia, va contestar que ell no reconeixia res. I les relacions es van trencar abans de començar i han continuat igual fins aquest moment.

• Un diputat socialista espanyol, exiliat a l'Argentina —el doctor Miguel de Amibilia— ha fet declaracions a un setmanari polític argentin —Principios: primer de març— acusant a Luis Jiménez de Asúa d'ésser l'autor d'un Cop d'Estat a l'Exili. Protesta de la manera de fer del seu correligionari i no pot admetre que tot el que s'està gestionant per a refer un Govern de la República Espanyola es faci al marge de la democràcia més elemental. Afirma que Jiménez de Asúa nos s'ha dignat consultar ni als diputats que viuen a l'Argentina mateix. Considera com inadmissible que vulgui conservar el càrrec de Vicepresident de les Corts sense ocupar la Presidència interina de la República i en canvi actuï com un President de veritat, tot prescindint de la Diputació Permanent de les Corts i de tota norma constitucional espanyola. Li fa estrany que un jurista com Jiménez de Asúa, que vol actuar com a legalista, comenci la seva nova gestió política situant-se al marge de la legalitat i de la democràcia.

VEU CATALANA

Any V

Núm. 45

15 de Març del 1962

Director

ARTUR COSTA

Administrador

PIUS ARIAS I MAYOL

Secretari de Redacció

MARTÍ SOLER-VINYES

Correspondència, a

Apartado 1487, de México 1, D. F.

Imprès als tallers de

B. COSTA-AMIC, EDITOR

Mèsones, 14

México, D. F.

Preus de subscripció

Un número \$ 2.00

Mèxic, un any \$ 20.00

Altres països, un any \$US 2.00

Autorizada como correspondencia de 2ª clase en la Administración de Correos N° 1 de México 1, D. F., el 5 de septiembre de 1958.